

Arrest

nr. 205 701 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die voorafgaan aan de bestreden beslissing worden in de nota als volgt opgelijst:

“Op 18.06.2015 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging.

Op 17.08.2015 werd verzoekster in het bezit gesteld van een visum lang verblijf (type D).

Op 09.09.2015 bood verzoekster zicht aan bij het gemeentebestuur van Heist-op-den-Berg om zich te laten inschrijven, waarna zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart geldig tot 17.10.2020.

Op 09.01.2016 werd vastgesteld dat verzoekster de echtelijke woning reeds sedert 01.11.2016 verlaten had en er aldus geen belangen meer had, waarbij een aanvraag tot ambtshalve schrapping werd ingediend.

Op 12.10.2016 diende de echtgenoot van verzoekster klacht in bij de lokale politie te Heist, wegens schijnhuwelijk.”

Op 7 februari 2018 nam de verwerende partij een beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot zijnde dhr. [M.K.] [...], na ontvangst van de bijlage 15 op 22.10.2015 en inreis met een visum gezinshereniging.

Uit het verslag van samenwoning dd. 6.03.2017 werd opgemerkt dat de relatie tussen betrokkene en dhr. [M.] beëindigd is. Hij verklaart dat betrokkene sedert 1.11.2016 vertrokken is. De gegevens in het PV (ME.55.L7.004852/2016 dd. 12.10.2016) in het administratieve dossier bevestigen deze informatie. Bovendien was er sedert 9.01.2017 een voorstel afvoering van ambtswege aangezien betrokkene niet aan te treffen was. Er is geen samenwoning meer tussen dhr. [M.] en betrokkene, en er is duidelijk geen sprake meer van een familiale cel tussen beiden.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 13.06.2017 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan mevrouw betekend op 16.06.2017. Daarop legde zij volgende documenten voor:

- Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid, met duur overeenkomst van 19.06.2017 t.e.m. 21.06.2017 en 23.06.2017
- Attest van inburgering dd. 4.10.2016
- Deelcertificaten Nederlands tweede taal; attest CVO Crescendo met een overzicht van de cursussen Nederlands tweede taal waar betrokkene voor ingeschreven was/is; Participaties van [S.G.F.] voor loopbaan (NL tweede taal)
- Verklaring “calefact” waaruit blijkt dat betrokkene op zoek is naar een woning via het OCMW, Nederlandse les volgt en hoopt zelfstandig te kunnen leven; attest van de verantwoordelijke van de winteropvang te Mechelen dd. 16.11.2016 (Calefact). Hij verklaart dat betrokkene sedert 2.11.2016 in deze organisatie verblijft, en tot begin december daar kan blijven. Er is dringend nood aan een oplossing van haar woonsituatie.
- Attest OCMW Mechelen dd. 15.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene vanaf 3.11.2016 t.e.m. 4.12.2016 heeft genoten van een leefloon
- Attest van klachtneerlegging dd. 12.12.2016 (PV ME.45.L8.029726/26) waar met de hand geschreven staat dat het om feiten van slagen en verwondingen, verkrachting en bedreigingen zou gaan. De inhoud van het PV is echter niet duidelijk, evenwel staat er wel in attest van klachtneerlegging opgenomen dat het om een mondelinge bedreiging zou gaan, waardoor vooreerst de geloofwaardigheid van mevrouw in twijfel kan worden getrokken en DVZ geen rekening kan houden met de handgeschreven verklaring die op het attest werd aangebracht.
- Huurovereenkomst dd. 12.05.2017

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1° en 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene heden geen drie jaar is gehuwd met referentiepersoon, noch 3 jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met hem, zij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een schrijnende situatie en ook geen documenten voorlegt die haar verklaringen alsnog staven, en er geen sprake is van minderjarige kinderen in het Rijk. Wel in tegendeel, haar minderjarig kindje woont nog in Iran. Voor zover betrokkene wenst aan te geven dat het huwelijk met referentiepersoon officieel nog niet is beëindigd en zij wel degelijk zou kunnen voldoen aan de uitzonderingsgrond in art. 42quater, §4, 1° dient opgemerkt te worden dat zij bovendien niet voldoet aan de voorwaarde uit art. 42 quater, §4, tweede lid; zij toont namelijk niet aan werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, zij blijkt reeds maandenlang leefloon te ontvangen. Gelet voormelde bestaansmiddelenvoorwaarde een cumulatieve voorwaarde betreft, waaraan dus tevens dient voldaan te zijn vooraleer de uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° een uitzondering kunnen vormen op het intrekken van het verblijf, dient het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd te worden.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, kunnen we stellen dat de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 15 bekomen dd. 9.09.2015) in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Betrokkene zou nog tal van familieleden en een dochter hebben die in het land van herkomst woonachtig zijn.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen niet meer samenwonen en in uit het dossier blijkt duidelijk dat beide partijen van oordeel zijn dat de situatie dermate ontwricht is dat een relatie niet meer mogelijk is. We kunnen dus met zekerheid stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene twee arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid voor waaruit blijkt dat betrokkene een zeer beperkte periode gewerkt heeft nl. van 19.06.2017 t.e.m. 23.06.2017. Uit de recentste informatie van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent uit het administratieve dossier en het attest van het OCMW Mechelen dd. 15.12.2016 blijkt bovendien dat betrokkene een leefloon ontvangt. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk opgevat worden als een aspect van integratie in België.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten en verklaringen voor. Uit de attesten (documenten betreffende de cursussen Nederlands tweede taal; attest van inburgering;) blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Echter, het volgen van deze cursussen is verplicht. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Uit de verklaringen van "Calefact" blijkt dat betrokkene via het OCMW op zoek is geweest naar een woning. Als bewijs van woonst legt betrokkene een huurovereenkomst voor dd. 12.05.2017. Onderdak hebben echter behoort tot de basisbehoeftigheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene geen enkel document voor. Haar gezondheidsstoestand vormt dan ook geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

In het schrijven dd. 13.06.2017 werd aan betrokkene gevraagd tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte te stellen van alle relevante wijzigingen van haar situatie. Er werden geen verdere documenten voorgelegd.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen, wordt het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij op,

*“SCHENDING ART. 42 QUATER § 4.1° EN 4° VW VREEMDELINGENWET
SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT”.*

Zij betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In de bestreden beslissing wordt gestipuleerd dat uit het verslag van samenwoning dd. 06.03.2017 werd opgemerkt dat er een einde was gekomen aan de relatie van verzoekster en dhr. [M.].

Er werd hierbij uitgegaan van de verklaringen van dhr. [M.] zondermeer, waarbij deze verklaarde dat verzoekster vertrokken was sedert 01.11.2016, en er sedert 09.01.2017 een voorstel afvoering aan de orde was aangezien verzoekster niet aan te treffen was.

Er werd geargumenteed op basis van de vaststelling dat er tussen hen beiden geen samenwoning meer was en er ook geen familiale cel meer was, dat er een einde aan het verblijfsrecht kon en moest gesteld worden.

Er werd verder geoordeeld dat er niet voldaan is aan de voorwaarden voor wat betreft de uitzonderingsgronden voorzien overeenkomstig art. 42quater, § 4, 1° en 4° VW en er geen humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening diende gehouden te worden.

Om deze reden werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Nochtans dient aangenomen dat verzoekster steeds aan de voorwaarden voldaan heeft, en er geen einde kon en mocht gesteld worden aan haar verblijfsrecht

Dat in dit verband het belangrijk is te wijzen op de redenen die aanleiding hebben gegeven tot de breuk tussen verzoekster en haar partner, en verder de noodzaak voor verzoekster om gedurende langere periode in een vluchthuis te verblijven, en het feit dat zij wel degelijk ondertussen in staat was en is om een eigen inkomen te verdienen.

Dat meer specifiek tussen haarzelf en dhr. [M.] enerzijds een echtscheidingsprocedure werd ingediend door verzoekster en anderzijds een procedure tot nietigverklaring van het huwelijk was ingediend geworden door dhr. [M.].

Deze vordering tot nietigverklaring werd afgewezen, en de procedure echtscheiding is thans nog lopende.

Dat er wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden voor de uitzonderingsgronden en er wel degelijk sprake is van humanitaire redenen, moge duidelijk blijken uit de volgende elementen en argumentaties zoals aangehaald en ontwikkeld in de besluiten voor verzoekster in procedure nietigverklaring huwelijk, en waarbij er uiteindelijk een vonnis tot afwijzing van de vordering tot nietigverklaring is tussengekomen:

I. IN FEITE.

1.

Partijen zijn gehuwd voor de Ambtenaar van de Burgerlijke stand te Teheran (IRAN) op datum van 26/01/2015.

Zij zijn gehuwd zijn onder het wettelijk stelsel bij gebreke aan een huwelijkscontract, stelsel dat tot op heden niet gewijzigd werd.

Er was sprake van een wederzijdse liefde, zo ging concludante er toch van uit, maar wat opviel was dat eiser van in het begin van de relatie en ook later zijn wil opdrong aan concludante.

Hij zag haar graag zo stelde hij, maar anderzijds mocht zij haar dochter uit een eerdere relatie niet bij haar laten verblijven als zij met hem naar België zou komen. De dochter

Zij moest haar dochter waar zij ook zeer veel van houdt, zomaar achterlaten, dit was een duidelijke voorwaarde van hem om te trouwen.

Bovendien werd er op dictaat van eiser "in het geheim" getrouwd, waarbij conluante haar familie pas mocht inlichten over het huwelijk wanneer zij in Europa zou zijn aan- gekomen, en waarbij hij stelde dat er geen "mehrieh" (onderhoudsgeld na echtscheiding) mocht worden bepaald.

Zij werd bovendien van in het begin door eiser duidelijk gemaakt dat eiser geen kind van haar wilde, wat bij conluante toch vragen opriep, maar zij dacht er niet verder over na en liet de liefde de overhand halen.

Na het huwelijk volgde zij slaafs haar echtgenoot, weze eiser, naar België, terwijl zij in haar land van herkomst Iran, niets te kort had, en een goed leven had. Dit werd zo geëist door eiser, die hier zo stelde hij grote zakelijke belangen had.

2.

Eenmaal in België veranderde het gedrag van eiser van kwaad naar erger en dit tot- dat verweerster voor haar eigen veiligheid de woning diende te onvluchten.

*

Er bleek dat eiser pillen nam waarbij het totaal onduidelijk was waarom hij deze nam. Hij stelde dat het slaappillen waren, maar deze hadden duidelijk een andere uitwerking.

Hij bleek zeer argwanend, en conluante mocht alleen de deur niet meer uit tenzij met zijn toestemming.

*

Ongeveer een half jaar na de aankomst van conluante in België, ontstond er een zoveelste ruzie tussen partijen waarop eiser conluante uit de woning sleurde en haar spullen buitengooide.

Hij heeft haar hierbij bij haar handen van de trap getrokken tot aan de voordeur en sloeg haar daarbij tegen de muur.

Na afloop dreigde eiser conluante ermee terug naar haar land van herkomst te zullen sturen, waarop conluante verzocht om dit niet te doen.

*

Op datum van 07 augustus 2016 was hij op vermaakuitstap geweest en toen hij thuis kwam sloeg hij conluante direct tegen de kaak. Conluante had zich voor hem mooi gemaakt en had een kort rokje aangedaan voor hem, maar dit had duidelijk een andere uitwerking op eiser die zich eens te meer te buiten ging aan huiselijk geweld. Conluante verliet de woning en wilde klacht bij de politie neerleggen, maar wist eenvoudigweg de politie niet zijn en wilde wachten tot de volgende morgen, doch eiser vond haar, heeft haar in de auto gesleurd en eens te meer gedreigd terug naar Iran te zullen sturen.

*

In oktober 2016 vroeg hij conluante om mee te gaan naar de bank om daar iets te tekenen, hij wilde een lening afsluiten, en wilde dat conluante meetekende, doch zij verzocht om een tolk, wat hij niet wilde, waarop conluante het huis werd uitgezet.

Conluante is dan naar de politie van Heist-op-den-Berg geweest.

*

Eiser stelde dat hij indien conluante zwanger zou worden bij de benen en armen zou nemen en op haar buik zou trappen zodat zij het kind zou verliezen.

*

Eiser bleek op een bepaalde avond onder invloed van cocaïne en vroeg conluante of zij ook wilde meegebruiken, wat conluante niet deed. Hij heeft haar dan sexueel misbruikt en heeft die avond een courgette in haar vagina gepenetreerd tegen haar wil. Conluante is nog ten zeerste gegeneerd door dit voorval.

Conluante kreeg zelfs een infectie in haar vagina maar eiser stelde dat het wel zou overgaan.

*

Hij behandelde conluante als een slaaf die voor hem mocht koken en kuisen, en bv. enkel water van de kraan mocht drinken en geen mineraal water uit een fles. Hij liet conluante ook niet toe om naar de dokter te gaan.

Conluante was en is zeer bang van hem.

3.

Uiteindelijk heeft conluante op datum van 01 november 2016 de woning kunnen ontvluchten.

Zij wist niet waarheen maar vreesde hoe langer hoe meer voor haar eigen veiligheid.

Zij heeft vervolgens verbleven in de "winteropvang" te Mechelen omdat zij nergens terecht kon, en geen enkele vorm van inkomsten had. Zij kon uiteindelijk dan terecht in een vluchthuis van CAW Centraal West-Vlaanderen, voor slachtoffers van intrafamiliaal geweld, en werd en wordt psychologisch begeleid voor de feiten waarvan zij het slachtoffer is geworden.

Zij heeft reeds in december 2016 de eerste stappen ondernomen teneinde de echtscheiding aan te vragen.

Doordat zij niet over de nodige documenten beschikte, is de echtscheidingsvordering niet onmiddellijk kunnen gesteld worden.

Ondertussen heeft conluante de echtscheidingsprocedure gelanceerd lastens eiser op grond van het gemelde intrafamiliaal geweld (art. 229 § 1 B.W.) zoniet dan alleszins op grond van art. 229 § 2 of 3 B.W.

4.

Tussentijds heeft eiser huidige procedure tot nietigverklaring van het huwelijk voor uw zetel ingeleid.

De vordering tot nietigverklaring wordt met de meeste klem betwist en de beweringen zoals geuit in de dagvaarding stroken geenszins met de werkelijkheid.

5.

In besluiten gaat eiser verder met diens onterechte beweringen.

Nochtans is het voor elk weldenkend mens duidelijk dat conluante niet zomaar zonder te weten waarheen in een voor haar vreemd land en in het putje van de winter en zonder iets mee te nemen behalve haar eigen kledij, en zonder geld op zak om zelfs maar eten te kopen, de woonst van eiser zal gaan ontvluchten en vervolgens maandelijks in een vluchthuis zal verblijven, als er hier geen ernstige reden toe zou zijn.

Het is in deze omstandigheden des te ergerlijker dat eiser zijn eigen wandaden tracht te verdoezelen met een totaal roekeloze en tergende procedure tot nietigverklaring van het huwelijk wegens beweerd schijnhuwelijk.

AANSPRAKEN.

Conluante vordert de afwijzing van de vordering tot nietigverklaring van het huwelijk.

Zij vordert de veroordeling van eiser tot de kosten.

II. IN RECHTE.

1.

Verweerder tracht een geheel eigen andere wending te geven aan de werkelijke gebeurtenissen, en gaat nu in de dagvaarding gaan beweren alsof het één en ander zou kaderen in een sinister plan van conluante om papieren te bekomen. Zij zou met hem gehuwd zijn voor de papieren en haar vertrek zorgvuldig gepland hebben.

Deze beweringen worden betwist en ook tegengesproken door de feiten: conluante wist bij haar vertrek niet waarheen, zij is aanvankelijk opgevangen door de politie die haar heeft doorverwezen naar de

winteropvang te Mechelen, waar zij korte tijd kon verblijven. Vervolgens is zij dan doorverwezen naar een vluchthuis.

Iemand die de zaken zorgvuldig voorbereid zou hebben met het motief papieren te kunnen bemachtigen, zal geenszins eerst in een crisisopvang dienen te verblijven en vervolgens in een vluchthuis.

Bovendien is eiser tegenstrijdig in zijn standpunt: de papieren die conluante had bekomen waren afhankelijk van haar samenwonen met eiser. Als zij eiser verliet, was zij onmiddellijk niet meer zeker van haar verblijfspapieren. Wat nog maar eens aan- toont dat wat eiser stelt larie en apekool is.

2.

Idem wat betreft het huwelijk. Conluante is met hem getrouwd omdat zij hem graag zag, en zij dacht dat dit wederzijds ook zo was. Eisers is niet zomaar "blind" getrouwd maar stelde integendeel hoge eisen voordat hij met conluante wilde trouwen, zelfs zeer hoge eisen: conluante mocht haar dochter niet meer bij zich hebben, zij moest haar oude leven en haar familie in de steek laten en in het geheim naar Europa komen en eiser ging zelfs zover dat hij eiste dat er geen "onderhoudsgeld na echtschei- ding" werd bepaald.

Is het misschien eiser die reeds bepaalde bedoelingen had ? Anders stelt men toch geen dergelijke eisen.

En het is niet omdat partijen gehuwd waren, en conluante haar verblijf afhankelijk was van dit van eiser, dat dit hem het recht gaf om haar te slaan of te misbruiken.

Eiser heeft duidelijk ook zelf verplichtingen in zijn huwelijk ten aanzien van zijn echtgenote, en wanneer hij conluante slaat en misbruikt kan dit niet zomaar aan de kant geschoven worden met een vordering tot nietigverklaring van het huwelijk.

Er is geen enkel element in het dossier dat erop wijst dat het hier gaat om een schijnhuwelijk, wel integendeel, het gaat hier om een dossier van intrafamiliaal geweld dat eiser tracht in de doofpot te steken door zijn huidige ongegronde vordering.

Alle diensten terzake hebben maandenlang de verblijfplaats van conluante met recht en reden verzwegen om te beletten dat eiser conluante haar aldaar zou komen bedreigen. Dit is de enige reden waarom hij maanden niet op de hoogte is geweest van haar adres.

3.

Conluante heeft eiser graag gezien en geen valse voorwendsels gebruikt, of zelfs misbruik gemaakt van wat dan ook, hetgeen eiser duidelijk niet kan zeggen. Er wordt ook geenszins uiteengezet wat de valse voorwendsels zouden geweest zijn of waar het beweerd misbruik van gevoelens zou bestaan.

Er is in hoofde van conluante nooit enige frauduleuze bedoeling geweest, wel integendeel, conluante is naar België gekomen met de beste bedoelingen en met het volle vertrouwen in eiser, maar eiser bleek niet te zijn wat hij pretendeerde te zijn en ging conluante slaan, bedreigen en zelfs misbruiken.

Het feit dat conluante maandenlang in een vluchthuis verbleef en psychologische begeleiding ontving voor hetgeen haar overkwam en slechts schoorvoetend aan de politie de ware toedracht van de feiten heeft uiteengezet, tonen aan dat zij er alles heeft aan gedaan om haar huwelijk te redden, maar dat eiser zelf oorzaak is van het mislukken van het huwelijk.

Dit heeft niets te maken met een schijnhuwelijk maar des te meer met het ongeoorloofd gedrag van eiser, dan zelfs voor correctionele bestraffing in aanmerking komt.

4.

Uiterst subsidiair, voorzover er enige kost ten laste van conluante zou gelegd worden, dan verzoekt zij om een herleiding van de RPV ten hare laste aangezien zij werd toegelaten tot de kosteloze juridische bijstand.

5.

In repliek op hetgeen gesteld in laatste besluiten voor eiser wenst conluante hier nog het volgende aan toe te voegen:

- Het is uiteraard niet omdat eiser een tweetal weken voor het vertrek van concludante een klacht gaat neerleggen bij de politie, dat er daarom sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. De werkelijkheid bestond erin dat hij haar had misbruikt en fysiek aangerand, en zich met zijn klacht wilde veiligstellen. Dit heeft hij ook steeds zo gezegd tegen concludante: dat hij veel slimmer en rijker is dan haar, en zij nooit ofte nimmer iets zou kunnen doen tegen hem. Merk trouwens op dat zijn klacht bij de politie er hem niet van weerhield te proberen haar een lening te doen ondertekenen bij de bank, dit nauwelijks enkele dagen later.

- Het verhaaltje van eiser dat concludante gehuwd zou zijn voor de papieren en nadat zij deze bekomen had onmiddellijk vertrokken is, klopt van geen kanten. De werkelijkheid was dramatischer: concludante is vertrokken op een moment dat zij geen zekerheid had betreffende een verlenging van haar verblijf in België, in het putje van de winter zonder te weten waarheen. Zij heeft pas op datum van 24.06.2017 een definitieve verblijfstitel bekomen (concludant legt het bewijs voor (stuk 10)) waarbij eiser gesommeerd wordt om uit te leggen waarom concludante vertrokken is op gevaar van haar verblijfskaart te verliezen als het haar om de papieren ging (quod non)).

- Ten onrechte betwist eiser dat concludante haar dochter moest achterlaten van hem. Hij zette concludante telkens onder druk in die zin dat hij zei dat als zij werkelijk van hem hield, zij haar dochter diende achter te laten, en alleen met hem naar België moest komen, wat zij ook deed, en waar zij nu veel spijt van heeft. Eiser tracht nu een vals debat te voeren waar hij stelt dat het geen onredelijke eis was van hem dat concludante bij hem zou wonen, maar daar gaat het uiteraard niet om, het gaat erom dat hij weigerde dat de dochter van concludante bij hen zou wonen.

- Idem voor wat betreft het feit dat het huwelijk geheim moest blijven voor de familie van concludante. Verweerder stelt zelf in zijn eerste klacht dd. 12.10. 2016 dat hij zijn eigen voorwaarden stelde voor het huwelijk, zodat hij de nodige zekerheid zou hebben. Hij wist dat de familie van concludante het huwelijk nooit zou goedkeuren, en dit was nu net een van diens voorwaarden, net als de voorwaarde van concludante haar dochter niet mocht meenemen.

- Concludante mocht enkel de deur uit mits de expliciete en voorafgaandelijke toestemming van eiser. Hij stond alleen toe dat zij de deur uitging voor het volgen van Nederlandse les, en waarbij hij zeer strikt het doen en laten van concludante controleerde. Hij verbood concludante om contact te hebben met andere personen, waarbij zij in het geniep wel contact onderhield met een tweetal vrouwen die zij had leren kennen van de Nederlandse les, anders had zij niemand in België, dit kan haar niet kwalijk genomen worden. Wel is het zo dat eiser haar GSM herhaaldelijk afhandig maakte, en de berichten die zij had verstuurd ging uitlezen Dit is uiteraard niet hetgeen onder de noemer "vrijheid" behoort begrepen te worden.

- Concludante werd het slachtoffer van geweldplegingen en misbruik, en zij heeft uiteindelijk hiervoor definitief de woning van eiser verlaten. Dat zij voordien geen politie of dokter heeft geraadpleegd, heeft enkel te maken met het feit dat zij geen enkele vrijheid kreeg van eiser, die integendeel na de feiten er lange tijd voor zorgde dat hij de sleutel van de woning had en concludante onmogelijk nog weg kon. Zij wist eenvoudigweg ook de politie niet zijn, en sprak nog onvoldoende Nederlands om haar kenbaar te maken. Uiteindelijk heeft zij zich wel aangeboden bij de politie, nadat zij reeds weggelopen was, maar er was geen tolk voorhanden, en zij heeft pas veel later dan haar verhaal kunnen doen in aanwezigheid van een tolk.

- Door toedoen van eiser kan concludante niet meer terecht bij haar familie in IRAN. Deze familie is zeer traditioneel en ook welgesteld, concludante had niets tekort in haar land, maar is haar hart gevolgd en naar België meegekomen, en gehuwd buiten de wil van haar familie. Dit heeft tot gevolg dat haar familie haar niet meer wil opnemen, en zelfs boos is op haar, hetgeen eiser maar al te goed weet. Het is om deze reden dat hij altijd dreigde dat zij terug zou moeten, en dat hij voldoende connecties had om daarvan te zorgen.

- Concludante heeft een infectie opgelopen door het misbruik gepleegd door eiser. Zij is hiervoor behandeld geweest, en is hiervoor tot op heden nog in behandeling. Zij heeft een attest gevraagd aan de dokter, maar heeft dit nog niet bekomen. De discussie kan trouwens niet verengd worden tot het sexueel misbruik, er is tevens het fysiek geweld op een bepaald ogenblik en de ondraaglijke controle en psychische druk van eiser. Zij werd op een bepaald moment opgesloten, de sleutel afgenomen en kon niet meer naar buiten.

- Concluante is gevlucht uit de woning van eiser en had geen alternatief, en aangezien zij geen plaats had om te slapen is zij opgenomen geweest in de winteropvang waar zij slechts tijdelijk terecht kon. Zij heeft zelfs enkele dagen honger en kou gehad omdat zij nergens terecht kon. Uiteindelijk is zij dan opgenomen geweest in een vluchthuis, nadat zij een intakegesprek had gedaan en was gebleken dat zij het slachtoffer was geworden van intrafamiliaal geweld. Concluante heeft in de eerste plaats gekeken om te kunnen eten, te kunnen slapen en voor haar eigen veiligheid eerder dan een formele klacht neer te leggen. Het is pas toen de begeleiding op punt stond dat er ook effectief stappen werden ondernomen om naar de politie te gaan en formeel klacht neer te leggen. De bewering dat eiser nooit is verhoord geworden inzake de door hem gepleegde feitelijkeheden, maakt ze daarom niet minder waar.

- Eiser tracht telkens opnieuw ten onrechte diens eigen ongeoorloofd handelen te verdoezelen met fantasistische verhalen allerhande lastens concluante waar niets van aan is. Eiser zoekt het werkelijk al te ver maar kan niet om de vaststellingen heeft dat concluante vele maanden aaneen in een vluchthuis heeft gezeten, actief begeleid is geworden en zelfs psychologisch begeleid geworden is, en ondanks alle beweringen allerhande van eiser, zij in al die tijd ALLEEN heeft gewoond en er ook NIEMAND uit Iran naar hier is gekomen. Deze gebeurtenissen na het vertrek van concluante uit de woning van eiser, tonen duidelijk de onjuistheid aan van de beweringen van eiser.

- Concluante heeft destijds haar dochter verlaten onder druk van eiser, en de contacten met haar dochter verlopen thans zeer slecht, alsook met haar familie. Zij kan niet zomaar terug naar haar land van herkomst. Het komt niet aan eiser toe om zelfs na het vertrek van concluante nog te zeggen wat zij mag en wat zij niet mag. Het was tijdens het samenleven steeds hetzelfde: eiser stelde dat zij zeer stipt moest doen wat hij zei, en dat hij er anders zou voor zorgen dat zij gevangengezet zou worden en naar haar land zou teruggestuurd worden. Het was de bedoeling van concluante geweest om een leven met eiser op te bouwen, daarom is zij naar hier gekomen, en door toedoen van eiser is zij verstoord door haar familie, is het contact met haar dochter zeer slecht en kan zij niet terug.

- Ook inzake de initiatieven inzake echtscheiding dwaalt eiser: de eerste contacten tussen concluante en haar raadsman dateren reeds van december 2016. Aangezien concluante evenwel niet over een huwelijksakte beschikte kon niet zomaar een echtscheiding bekomen worden, zodat eerst getracht werd dit document te bekomen, hetgeen evenwel niet van een leien dakje liep. Het gegeven dat concluante onmiddellijk na haar vertrek reeds, en op gevaar haar tijdelijke verblijfskaart te verliezen, stappen ondernam om de echtscheidingsprocedure te lanceren, toont duidelijk aan dat eisers verhaal van geen kanten klopt. De reden waarom pas gedagvaard werd in augustus 2017 is gelegen in het feit dat dan pas de huwelijksakte bekomen werd.

- De uitprint der telefonische gesprekken is volkomen ongeoorloofd want bekomen volledige miskennis van de rechten van concluante en wordt met de meeste klem betwist. Er is niet alleen het gegeven dat deze bekomen werden zonder toestemming van concluante, er is bovendien het feit dat de interpretatie die aan deze gesprekken wordt gegeven geenszins overeenstemt met de werkelijke inhoud. Zo wordt vermeld alsof er sprake zou zijn van bedrog, terwijl het hier gaat om gesprekken met vrouwen die concluante heeft leren kennen in de Nederlandse les. Zo wordt er ook telkens een eenzijdige en totaal verkeerde "titel" geplaatst bij de uitprint, die bovendien de gesprekken totaal onvolledig weergeeft en de passages volledig uit hun context heeft gerukt.

- Eiser tracht te doen geloven als zou alles opgezet zijn door concluante en het één en ander zou blijken uit de uitprint van vertrouwelijke gesprekken. Er dient echter vastgesteld dat uit deze onvolledige gesprekken belastende elementen naar voor komen lastens eiser, zo o.m. wanneer concluante stelt dat zij werd geslagen door hem en dat concluante zeer bang is van hem. Er zijn logischerwijs gelijkenissen tussen de klacht en de inhoud van de vertrouwelijke gesprekken, met name het aanhoudend geweld en het feit dat concluante klacht moest neerleggen, wat zij uiteindelijk heeft gedaan.

- Eiser dacht met zijn praal en rijkdom en connecties dat concluante hem toch nooit iets kon maken, en hij heeft dat ook telkens herhaald aan concluante, dat zij hem niets kon doen, dat hij hier heer en meester was in België, dat zij niets was. Hij is inderdaad terechtgekomen in een situatie buiten zijn wil, maar niet deze waarover hij het heeft: hij dacht straffeloos concluante te kunnen opsluiten en slaan en misbruiken, en met dreigementen te bekomen dat concluante geen klacht zou neerleggen, wat zij uiteindelijk wel heeft gedaan. Hij stelt nu in besluiten dat hij door het vuur voor concluante wilde gaan, maar verklaarde aan de politie dat hij eerst zijn voorwaarden kenbaar maakte om te huwen, om "zekerheid" te hebben

- Concluante heeft eiser drugs zien gebruiken, en heeft hem van dag tot dag meegemaakt. Zij heeft geweigerd om er te gebruiken. Wat in het verleden van eiser gebeurd is, is van geen tel, wat er tijdens haar samenleven met hem is gebeurd, des te meer.

- Wat betreft de kledij, gegeven dat door eiser wordt aangehaald én voor de politie én in besluiten, dit vormt geen enkel bewijs alsof concluante nooit door eiser zou gedomineerd geweest zijn, wel integendeel. Al deze kledij is afkomstig van de kledijboetiek van de zus van eiser. Hij heeft haar steeds gezegd dat dit zijn kledij was, en zij deze mocht gebruiken en dat deze kledij zijn huis niet mocht verlaten. Het is om deze reden dat concluante bijna zonder kledij, tenzij dan haar eigen zomerkledij, de woning heeft verlaten. Zij was dermate bang dat zij zelfs deze kledij afkomstig van de boetiek van de zus van eiser niet durfde mee te nemen. Concluante heeft na haar vertrek maanden enkel de kledij gedragen die zijn van andere mensen heeft gekregen. Het is veelbetekend dat eiser thans foto's kan voorleggen van kasten vol kledij die concluante heeft laten hangen uit angst voor eiser...

- Terwijl concluante in haar land van herkomst welstellend was en zelfs nooit hoefde te werken, is het zo dat zij hier in België wel werk heeft gezocht om opnieuw de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Zij heeft verschillende maanden in armoedige toestand geleefd, en het moge duidelijk zijn dat dit geen uitgekende strategie was, wat eiser ook moge beweren, maar enkel een gevolg van de feiten waar zij het slachtoffer van werd en ingevolge de- welke zij gevlucht is uit het huis van eiser. Het is trouwens ook enkel maar geld die eiser steeds heeft geïnteresseerd. Het komt concluante voor dat dit ook de enkele drijfveer is van diens procedure tot nietigverklaring huwelijk met name beletten dat hij ooit ook maar één euro voor concluante zou moeten betalen. Dit had hij trouwens al bedongen van bij het huwelijk met name dat hij nooit zou moeten betalen voor concluante. Wie is het dan die geen oprechte intenties heeft gehad, het is duidelijk eiser.

BESLUITEND dient dan ook vastgesteld dat de vordering van eiser tot nietigverklaring van het huwelijk volledig ongegrond is, en totaal uit de lucht gegrepen.

Zie stuk 2 verzoekster.

Er is in de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met deze argumentaties in de eerste plaats het feit dat zij noodgedwongen was de woning van haar partner in allerijl te ontvluchten, en vervolgens maandelijks in "beveiligde opvang" weze een vluchthuis heeft verbleven, reden ook waarom zij niet terug te vinden was.

Zij legt dienaangaande de verschillende bewijsstukken voor waaruit blijkt dat zij effectief klacht heeft neergelegd, en na eerst in de winteropvang verbleven te hebben ver- volgens maandenlang in een vluchthuis verbleven te hebben (zie stukken 3/1 tem. 8 verzoekster).

Gezien het intrafamiliaal geweld kan er geen sprake zijn van een absolute voorwaarde om drie jaar gehuwd te zijn voor de breuk, hier wordt beroep gedaan op de door de wet voorziene uitzonderingsmogelijkheid.

Bovendien blijkt duidelijk uit het relaas der feiten dat wel degelijk sprake is geweest van een schrijnende situatie waarbij verzoekster maanden diende te verblijven in een vluchthuis.

Sedert de zomer van 2017 heeft verzoekster getracht om haar eigen leven terug op te bouwen en zelf in te staan voor haar eigen inkomsten. Zij heeft eerst gedurende een aantal kortere periodes gewerkt, en steeds meer, en thans bestaat de situatie erin dat zij thans sedert een aantal maand tewerkgesteld is door het OCMW in het kader van een sociale tewerkstelling.

Zij is thans tewerkgesteld in een kinderdagverblijf, waar zij zeer tevreden zijn over haar prestaties, en hetwelk een duidelijk teken van integratie betreft.

In de nabije toekomst zal zij ook in staat zijn om zelf, zonder tussenkomst van het OCMW, haar eigen inkomsten te genereren.

Dat de beslissing tot weigering verblijf op basis van deze verkeerde minstens gebrekkige motivering dient vernietigd te worden.

Dat verzoekster tal van stukken voorlegt waaruit haar verregaande integratie blijkt, en zij ondertussen ook goed de Nederlandse taal spreekt.

Dat de motivering in de bestreden beslissing echter in gene mate concreet wordt uitgewerkt, doch enkel zeer algemeen wordt geformuleerd en eigenlijk zich beperkt tot de verkeerde premisse alsof er geen reële kans op tewerkstelling aan de orde zou zijn.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5 (...)

De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. “

2.4. In casu wordt toepassing gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij houdt hierbij rekening met het gestelde in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en gaat hierbij na of de verzoekende partij het verblijfsrecht kan behouden gelet op het gestelde in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° en 4°, en tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5. De verzoekende partij werpt de schending op van artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet doch laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling geschonden werd door de bestreden beslissing waar deze stelt: *“Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1° (...) waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene heden geen drie jaar is gehuwd met referentiepersoon, noch 3 jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met hem (...).”* Het komt de Raad niet toe dit ten behoeve van de verzoekende partij te gaan construeren. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.6. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 42quater, §4, 4°, van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat nagenoeg het volledige verzoekschrift een weergave is van synthesebesluiten die door de verzoekende partij werden neergelegd in het kader van de procedure tot nietigverklaring van het huwelijk. De verzoekende partij kan zich er echter niet toe beperken om deze neergelegde besluiten in extenso te citeren en voor te houden dat hieruit blijkt *“Dat er wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden voor de uitzonderingsgronden en er wel degelijk sprake is van humanitaire redenen.”* Van de Raad kan niet worden verwacht dat hij dit allemaal leest en hieruit zelf elementen puurt die de door de verzoekende partij opgeworpen schending van artikel 42quater, §4, 4 en 1° van de Vreemdelingenwet ondersteunen. Deze verwachting klemt des te meer gezien het eenzijdige conclusies betreffen die dus enkel het standpunt van de verzoekende partij weergeven en op grond waarvan ze aan de rechtbank vroeg vast te stellen dat *“de vordering van eiser tot nietigverklaring van het huwelijk volledig ongegrond is, en totaal uit de lucht gegrepen”*. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota laat de verzoekende partij ook na het vonnis neer te leggen waarbij de vordering tot nietigverklaring van het huwelijk zou zijn afgewezen.

2.7. De verzoekende partij kan de verwerende partij ook niet verwijten met deze besluiten en de stukken die deze besluiten ondersteunden – die verzoekster als stuk 2 en stuk 3/1 t.e.m. 8 toevoegt aan haar verzoekschrift – geen rekening te hebben gehouden. De verwerende partij beschikte hierover blijkens het administratief dossier immers niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van stukken waarover de verwerende partij niet beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissing incorrect is waar deze vaststelt: *“Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 13.06.2017 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan mevrouw betekend op 16.06.2017. Daarop legde zij volgende documenten voor: (...) - Attest van klachtneerlegging dd. 12.12.2016 (PV ME.45.L8.029726/26) waar met de hand geschreven staat dat het om feiten van slagen en verwondingen, verkrachting en bedreigingen zou gaan. De inhoud van het PV is echter niet duidelijk, evenwel staat er wel in attest van klachtneerlegging opgenomen dat het om een mondelinge bedreiging zou gaan, waardoor vooreerst de geloofwaardigheid van mevrouw in twijfel kan worden getrokken en DVZ geen rekening kan houden met de handgeschreven verklaring die op het attest werd aangebracht.*

(...)

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, (...) en 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat

betrokkene (...) niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een schrijnende situatie en ook geen documenten voorlegt die haar verklaringen alsnog staven.”

2.8. De bestreden beslissing stelt bovendien dat zelfs als “zij wel degelijk zou kunnen voldoen aan de uitzonderingsgrond in art. 42quater, §4, 1° dient opgemerkt te worden dat zij bovendien niet voldoet aan de voorwaarde uit art. 42 quater, §4, tweede lid; zij toont namelijk niet aan werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, zij blijkt reeds maandenlang leefloon te ontvangen. Gelet voormelde bestaansmiddelenvoorwaarde een cumulatieve voorwaarde betreft, waaraan dus tevens dient voldaan te zijn vooraleer de uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° een uitzondering kunnen vormen op het intrekken van het verblijf, dient het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd te worden”, dit nadat vastgesteld werd dat “Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 13.06.2017 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan mevrouw betekend op 16.06.2017. Daarop legde zij volgende documenten voor : (...) - Arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid, met duur overeenkomst van 19.06.2017 t.e.m. 21.06.2017 en 23.06.2017 (...) - Attest OCMW Mechelen dd. 15.12.2016 waaruit blijkt dat betrokkene vanaf 3.11.2016 t.e.m. 4.12.2016 heeft genoten van een leefloon (...).”

2.9. De verzoekende partij kan deze beoordeling niet onderuit halen door in haar verzoekschrift louter te poneren, “thans bestaat de situatie erin dat zij thans sedert een aantal maand tewerkgesteld is door het OCMW in het kader van een sociale tewerkstelling. Zij is thans tewerkgesteld in een kinderdagverblijf, waar zij zeer tevreden zijn over haar prestaties, en hetwelk een duidelijk teken van integratie betreft. In de nabije toekomst zal zij ook in staat zijn om zelf, zonder tussenkomst van het OCMW, haar eigen inkomsten te genereren.”

2.10. De verzoekende partij benadrukt nog haar verregaande integratie en het feit dat ze “ondertussen” ook goed Nederlands spreekt, maar dergelijk betoog kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen, daar deze op uitgebreide wijze motiveert aangaande de integratie van de verzoekende partij en de verzoekende partij hier op geen enkele wijze ingaat. Voorts leest de Raad nergens in de bestreden beslissing als zou de verwerende partij de premisse huldigen dat de verzoekende partij geen reële kans op tewerkstelling heeft, zodat dit betoog niet dienstig is.

2.11. De afsluitende theoretische beschouwingen over de materiële motiveringsplicht tonen daarvan geen schending aan in concreto.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA